ThongKham - Giai dap thac mac - 04

Giaidap_Thacmac

ThongKham - Giai dap thac mac - 04

Times font

Giải đáp thắc mắc người cư sĩ

Pháp sư Thông Kham

(Mahà Medhivongse)

[04]

Chủ đề SỐNG CHẾT -oOo-

HỎI: Thưa ông, người đời ai ai cũng không tránh khỏi phải chết một lần, mặc dù biết vậy nhưng ai ai cũng tham sống sợ chết. Vaäy đối với Phật giáo, chết có đáng sợ không?

ĐÁP : Đức Thế Tôn dạy "Sự chết không đáng sợ", cái đáng sợ hơn hết là cái Sinh.

HỎI: Sao có chuyện lạ vậy?

ĐÁP : Có gì lạ đâu. Ý nghĩa Phật dạy: Con người vì còn sinh mới có chết. Nếu không sinh thì đâu có cheát. Vậy cái chết có gì đáng sợ, nên sợ sự sinh mới phải hơn. Đức Thế Tôn có dạy trên đời này có năm điều mà chúng sinh không ai tránh khỏi, trong đó có một điều là Chết. Vậy thì cũng nên nghĩ, quán tưởng thường xuyên để tâm ta được thuần thục và không còn sợ cái chết nữa.

Năm Pháp hằng quán tưởng ấy là:

1/- Cái già sẽ đến với ta tự nhiên, không thể nào ta tránh khỏi.

2/- Cái bệnh sẽ đến với ta tự nhiên, không thể nào ta tránh khỏi.

3/- Cái chết sẽ đến với ta tự nhiên, không thể nào ta tránh khỏi.

4/- Sự chia lìa nhân vật thương yêu quí mến sẽ đến với ta tự nhiên, không thể nào ta tránh khỏi.

5/- Nghiệp của ta đã tạo sẽ đến với ta tự nhiên, không thể nào ta tránh khỏi.

Không nên dể duôi mà không nghĩ đến 5 Pháp này.

HỎI: Theo ông, thì ta sợ cái chết là sợ sai lầm, sợ cái không đáng sợ. Nhưng tôi thiết nghĩ, phần đoâng người đời nhận định rằng: Chết là mất hết những gì mà mình đã có, kể cả xác thân này. Còn cái Sinh là sự được, trước hết là được Thân này, vì vậy người đời sợ mất chớ không sợ được. Bằng cớ là trong gia đình nào sinh con thì ăn mừng vui vẻ. Trái lại gia đình nào có người chết thì khóc lóc tiếc thương và rất buồn rầu.

Thưa ông không hiểu Phật giáo do nơi lý do gì lại dạy: Người không nên sợ chết. Và không sợ chết như thế có ích lợi gì?

ĐÁP : Cái lý như đã nói ở đoạn trên: khi con người đã sinh ra rồi thì thế nào cũng phải chết. Dầu có sợ cũng không khỏi, vì vậy không cần sợ làm gì chuyện không đáng sợ. Còn sự ích lợi là: người không sợ chết là người không dể duôi, vì biết chắc rằng: mình phải chết nên cố gắng hành theo chính pháp, để khỏi phải tái sinh nữa. Người chỉ biết sợ chết, sợ không đươic thọ hưởng ngũ trần lâu dài, nên không nghĩ tới sự hành đạo cho mau giải thoát, càng già càng miệt mài theo ngũ trần, người như thế gọi là người kém trí tuệ nếu không nói là si mê, hay cũng có thể gọi là dể duôi. Nguyên nhân sợ chết là vì quá thương yêu thân này, khi sắp lâm chung nhìn lại đời mình không làm được việc lành để hưởng về ngày vị lai. Sợ sẽ không được có một cái thân này ngày vị lai và càng sợ hơn nữa là thấy mất hết những vật mà chính mình thương yêu quí mến. Sở dĩ người còn sợ chết là vì chưa nhận thức được rõ rệt theo lời Phật dạy.

HỎI: Kết luận Đức Thế Tôn dạy người không nên sợ chết đừng dể duôi ham mê theo tài sắc lợi danh.

Đáp : Đúng vậy, Khi Đức Thế Tôn sắp nhập diệt, Ngài ngự nơi rừng cây Salà có lời di ngôn cuối cùng rằng " Àmant ayami bhikkhave vaya dhamma-sankhara sampadetha ", nghĩa là: Này các thầy Tỳ Khưu, Như Lai xin nhắc nhở các thầy: Pháp hành là những gì cấu tạo ra Thân này đều phải tiêu diệt là lẽ cố nhiên. Các thầy không nên say mê (trong các pháp hành) mà dể duôi.

HỎI: Thưa ông, theo tôi nghĩ sự dể duôi chẳng có liên quan gì đến sự sợ chết. Hay ta có thể nói trái ngược hẳn là không sợ chết con người mới dể duôi, không làm lành. Phải chăng vì không sợ chết, con người mới dám làm ác?

ĐÁP : Không phải vậy đâu. Chỉ quên trong khoảnh khắc đó thôi.

HỎI: Họ quên gì thưa ông?

ĐÁP : Họ quên sự chết. Thường thường người đời không sợ gì hơn là sợ chết. Sở dĩ họ làm ác là vì bị phiền não làm cho tâm họ thiếu sáng suốt đó thôi. Chạy theo dục vọng mà họ lầm tưởng là hạnh phúc. Nhưng khi đã làm ác xong nhớ lại caùi chết thì tuổi đã về chiều, cái chết đã gần bên rồi, càng lo thì càng ăn năn càng sợ chết. Nhưng khi đã biết thì muộn lắm rồi.

Đây tôi xin đem lại một ví dụ để ông nhận thức.

Có một ông tiều phu đang đốn củi trong rừng, ngày nọ ông bị một con voi rượt, ông ráng heát sức trốn, nhưng con voi vẫn theo kề bên. Tới một cội cây to, ông ta thấy có một rễ cây từ trên thòng xuống, hy vọng thoát khỏi voi dữ, nên liền níu lấy rễ ấy leo lên. Khi leo cao đã mệt ông ngó lên thì thấy có một tổ ong mật đầy tràn và nhểu xuống ngay miệng ông ta. Há miệng ra uống mật thật là không còn thú vị nào bằng. Nhưng cùng lúc ấy ông ta thấy có hai con chuột, một con đen một con trắng đang gậm rễ cây ông đeo. Nhưng ông vẫn ung dung há miệng hứng mật.

Ông quên mất rằng: Voi sắp đến gần, mà nguy hiểm nhất là chuột gặm rễ cây càng lúc càng mòn đi rất nhiều, nếu không chết vì voi thì cuống chết vì chuột cạp đứt rễ cây té xuống mà chết.

Voi ấy ví như Tử thần đang đuổi sát bên ta; rừng đó là Tam giới; ông Tiều phu ấy chính là ta. Sợi dây ấy ví như tuổi thọ của chúng ta. Hai con chuột, con chuột trắng là ban ngày, còn con chuột đen là ban đêm. Ngày và đêm càng qua đi thì tuổi thọ của ta càng giảm thiểu. Tuổi thọ càng hao mòn thì chúng ta càng gần kề bên cái chết, cũng như hai con chuột càng gặm thì cái rễ cây kia càng bị đứt lần đi. Mật ong ấy chính là miếng mồi ngon làm cho chúng ta quên mất sự tu hành giải thoát. Những miếng mồi ấy là Tài, Sắc, Lợi, Danh. Vì ham mê theo mồi ấy mà quên tử thaàn đến kề bên.

Nơi đây tôi muốn nói: Những người không sợ chết ấy không phải không sợ, nhưng họ chỉ quên vì họ còn lo miệt mài theo mùi phú quí bả lợi danh nên không nhớ đó thôi, nếu nói họ không sợ là chưa đúng.

Người đời dù sinh sống bằng nghề nào, ở nơi nào, sang trọng hay nghèo khó, vua chúa hay dân chúng cuõng không ai chạy khỏi cái chết. Nhưng người quên chết và nhớ chết có khác nhau. Vì người nào nhớ đến cái chết người ấy không sợ chết, bởi người ấy đã chuẩn bị đầy đủ mọi phương tiện để đối phó với tử thần. Còn người quên cái chết vì lý do ham mê theo ngũ trần không hề chuẩn bị để đối phó, khi tử thần đến thì lấy làm kinh sợ, vì nhìn lại trong tay không có món chi để chống lại tử thần.

HỎI: Thưa ông, ông vừa nói người nhớ đến cái chết thì không sợ chết. Vì người ấy đã chuẩn bị đầy đủ những gì cần để chống lại Tử thần. Xin ông cho biết người phải chuẩn bị những món gì để chống tử thần?

ĐÁP : Khí cụ mà người cần phải chuẩn bị đối với Tử thần có rất nhiều, nhưng tóm lại có 3 điều là Bố thí, Trì giới và Tham thiền về chỉ quán. Sau dùng Minh sát tuệ để diệt tận phiền não. Phàm khi người biết rằng mình có đủ khả năng để làm việc gì thì không biết lo sợ khi đối mặt với việc ấy. Cũng như người thấy mình có đủ khả năng chống Tử thần thì không hề sợ Tử thần.

HỎI: thưa ông, người ta có đầy đủ khả năng thì không sợ, còn như chúng ta là người chưa có đủ khả năng chạy trốn Tử thần thì làm sao không sợ hãi Tử thần?

ĐÁP : không cần phải có đầy đủ khả năng, hiện giờ chúng ta đã có Bố thí, Trì giới niệm tưởng coâng đức của Đức Thế Tôn hằng ngày không để duôi.

Khi không để duôi lúc lâm chung chính mình kiểm soát thấy mình không làm gì nên tội và phước thiện đã đào tạo xong rồi. Phạm hạnh là nơi nương nhờ mình cũng đã có rồi tự nhiên không còn kinh sợ tử thần. Phạm hạnh là khí cụ có đủ khả năng chống với Tử thần rất hữu hiệu. Nếu ông ráng tu hành thì ông sẽ nhận thấy sự can đảm của lòng mình.

Khi mình nhận thấy đủ can đảm chống với Tử thần thì sau khi quá vãng chắc chắn được sinh về cõi yên vui thơ thới. Ông sẽ nhận thấy chết chẳng qua là đổi cái nhà cũ ra cái nhà mới và tốt đẹp hơn, còn người không lo trau dồi đức hạnh khi chết thấy mất cả mọi vật mà mình đã có.

-oOo-

Mục lục | 01 | 02 | 03 | 04 | 05 | Đầu trang

Chân thành cám ơn Tỳ kheo Thiện Minh, Chùa Kỳ Viên, Quận 3, Sài Gòn, đã gửi tặng phiên bản vi tính. (Bình Anson, 01-2001)

[Trở về trang Thư Mục]

update: 01-02-2001

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.